

РЕШЕНИЕ

№ 5283

гр. София, 07.08.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 35 състав, в публично заседание на 12.07.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Силвия Мичева-Димитрова

при участието на секретаря Евелина Пеева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **2604** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.203 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.1, ал.2 от Закона за отговорността на държавата и общините /ЗОДОВ/.

Образувано е по искова молба на К. К. Е. от [населено място], срещу Националния осигурителен институт – [населено място], бул. А. С., № 62-64, за присъждането на обезщетение в размер на 90 000 лв. /деветдесет хиляди лева/ за причинени неимуществени вреди, които е претърпял в периода от 14.10.2016 г. до датата на подаване на исквата молба в АССГ – 12.10.2021 г., от които:

1. обезщетение от 45 000 лв. /четиридесет и пет хиляди лева/ за претърпени неимуществени вреди, вследствие на постановен и впоследствие отменен като незаконосъобразен индивидуален административен акт, а именно: Разпореждане изх. № 2110-21-143#1/09.09.2016 г., ведно със законната лихва за забава, считано от датата на отмяната на отказа за преизчисляване на размера на личната му пенсия за осигурителен стаж и възраст – 14.10.2016 г., до окончателното изплащане на сумата;
2. обезщетение от 45 000 лв. /четиридесет и пет хиляди лева/ за претърпени неимуществени вреди, вследствие на постановен и впоследствие отменен като незаконосъобразен индивидуален административен акт, а именно: Разпореждане № [ЕГН]/24.10.2016 г., ведно със законната лихва за забава, считано от датата на получаването му – 02.11.2016 г., до окончателното изплащане на сумата.

С исквата молба се претендират и направените по делото разноски.

Настоящото дело е образувано след връщането му за ново разглеждане от друг състав

на съда с Решение № 2548/10.03.2023 г., постановено по административно дело № 7322/2022 г. по описа на Върховен административен съд на Република България – Трето отделение, с което е отменено постановеното при първоначалното разглеждане на делото Решение № 2993/03.05.2022 г. по административно дело № 9918/2021 г. по описа на Административен съд София-град.

Ищецът обосновава исковите си претенции с твърдения, че на 26.02.2016 г. е подал Заявление вх. № 2110-21-143 до ТП на НОИ-С. с искане да бъде преизчислена личната му пенсия за осигурителен стаж и възраст въз основа на новопредставени доказателства, а именно: решение на Софийски градски съд, постановено по гр.д. № 5336/2014 г., влязло в сила на 22.12.2015 г., с което му е признат трудов стаж за периода 01.08.1986 г. – 15.08.1989 г. С Разпореждане изх. № 2110-21-143#1/09.09.2016 г., на основание чл. 99, ал.1, т.1 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/, длъжностното лице по чл.98 от КСО е отказало да преизчисли по реда на чл.21, ал.3 от НПОС отпуснатата на Е. лична пенсия за ОСВ от друг тригодишен базисен период преди 1997 г.

На 04.10.2016 г. К. К. Е. подал Сигнал вх. № 1042-40-22/04.10.2016 г. до управителя на НОИ, който с Решение изх. № 1041-40-65/14.10.2016 г. уважил същия и възложил на директора на ТП на НОИ - С. да предприеме необходимите мерки за изпълнение в едномесечен срок.

С Разпореждане № [ЕГН]/24.10.2016 г. личната пенсия на ищеца е преизчислена като е определена в размер на 627,75 лв./месечно, считано от 26.02.2016 г., и 644,07 лв./месечно, считано от 01.07.2016 г.

На 16.11.2016 г. Е. подал нов сигнал до експерта на ТП на НОИ - С. и до управителя на НОИ, в които изложил твърдения, че направеното преизчисление е неправилно, тъй като не било взето предвид допълнителното му възнаграждение за прослужено време и стаж. На 29.11.2016 г. длъжностното лице ПО в ТП на НОИ - С. издало ново разпореждане с № [ЕГН], с което определило лична пенсия на ищеца в размер на 671,19 лв., считано от 26.02.2016 г., и в размер на 688,64 лв., считано от 01.07.2016 г.

В исковата молба се твърди, че незаконосъобразните административни актове на ответника са породили у ищеца силен и продължителен стрес почти през цялата 2016 г. Здравословното състояние на Е., който от 2009 г. е с призната инвалидност 50 %, много се влошило. Сочи се, че през 2017 г. увреждането на сърцето на ищеца станало необратимо и изискващо оперативна намеса, а през 2018 г. развил остър перикардит и бил приет в Първа градска болница. Указано е също, че през 2019 г. той претърпял операция за смяна на аортна клапа и пластика на митралната и трикуспидалната инсуфициенция, а в резултат на получения стрес – и три исхемични мозъчни инсулта, и развил трайно ветриго. Твърди се, че като последица от инсултите бил паднал няколко пъти и впоследствие получил увреждания на гръбначния стълб. Сочи, че за горните здравословни неразположения му било издадено Решение на ТЕЛК от 25.06.2020 г., с което е призната инвалидност 90 %.

В хода на настоящото съдебно производство ищецът, чрез процесуалния си представител адв. В., моли съда да уважи исковите като основателни и доказани. Претендира присъждане на разноски на осн. чл.38, ал.1, т.2 от Закона за адвокатурата, както и сторените разноски в предходното производство по спора пред АССГ и пред ВАС. Представя подробни писмени бележки.

Ответникът – Национален осигурителен институт – [населено място], чрез процесуалния си представител юрк. В., изразява становище за неоснователност и

недоказаност на исковете. Представя подробни писмени бележки. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар.

Представителят на СГП изразява становище за неоснователност и недоказаност на исковите претенции.

Административен съд София-град, I отделение, 35-ти състав, като взе предвид становищата на страните и представените от тях доказателства и след съвкупна преценка на същите, намира за установено следното от фактическа страна:

От приетите при първото разглеждане по делото доказателства, неоспорени от страните, се установява, че с Експертно решение на ТЕЛК № 0803/02.04.2009 г. /л.21 от адм. дело № 9918/21 г./ на ищеца К. Е. е призната 50 % инвалидност, поради общо заболяване с водеща диагноза „предсърдно мъждене и трептене“ и придружаващи заболявания хипертония 2 степен, стеноза и ао, инсуфициенция 2 степен.

С Разпореждане № [ЕГН]/22.05.2009 г. /приложение № 1/ на ищеца е отпусната лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване в размер на 196,15 лв., считано от 13.02.2009 г., и в размер на 215,81 лв., считано от 01.04.2009 г.

С Решение от 04.07.2012 г., постановено по гр.д. № 41058/2009 на СРС, влязло в сила на 16.08.2012 г. /приложение № 1/, е признато за установено, че ищецът е работил по трудово правоотношение в СД „Омир“ - [населено място] в периода от 01.08.1986 г. до 15.08.1989 г.

На 10.01.2013 г., Е. подал заявление до директора на С. с искане да му бъде отпусната пенсия за осигурителен стаж и възраст, като към необходимите документи приложил и съдебното решение /приложение № 1/.

С Разпореждане № [ЕГН]/14.02.2013 г. на ТП на НОИ-С. на Е. е отпусната лична пенсия за осигурителен стаж и възраст в размер на 390,83 лв., считано от 13.01.2013 г. /приложение № 1/.

С Решение № 1902/20.03.2015 г., влязло в сила на 22.12.2015 г., постановено по гр.д. № 5336/2014 г. на СГС /л.8 от адм. дело № 9918/2021 г. на АССГ/ е признато, че през 1986 г. ищецът е получавал възнаграждение в размер на 800 лв./месечно, през 1987 г. – по 900 лв./месечно, през 1988 г. – по 1000 лв. и през 1989 г. - по 1100 лв./месечно.

Установено е, че със Заявление вх. № 2110-21-143/26.02.2016 г. до ТП на НОИ-С. Е. е поискал да бъде преизчислена личната му пенсия за осигурителен стаж и възраст въз основа на новопредставени доказателства – Решение на Софийски градски съд по гр.д. № 5336/2014 г., влязло в сила на 22.12.2015 г., с което му е признат трудов стаж за периода 01.08.1986 г. – 15.08.1989 г. и е определено трудовото му възнаграждение за този период /л.13 от адм. дело № 9918/2021 г. на АССГ/.

По горното заявление, на 09.09.2016 г., длъжностното лице ПО в дирекция „Пенсии“ на ТП на НОИ - С., с Разпореждане изх. № 2110-21-143#1, отказва да преизчисли личната пенсия на ищеца на основание чл.99, ал.1, т.1 от КСО /л.13 от адм. дело № 9918/2021 г. на АССГ/.

На 04.10.2016 г., Е. подава до управителя на НОИ, с копие до надзорния съвет на НОИ, Сигнал вх. № 1042-40-22, с който информира длъжностните лица, че ТП на НОИ - С. не е изпълнило решението на съда, което е задължително за всички и моли намесата на управителя за прекратяване на това закононарушение /л.14 от адм. дело № 9918/2021 г. на АССГ/.

С Решение № 14 от 14.10.2016 г. /л.15 от адм. дело № 9918/2021 г. на АССГ/ управителят на НОИ е уважил сигнала и е възложил на директора на ТП на НОИ - С.

да предприеме необходимите мерки за изпълнение на съдебното решение в едномесечен срок.

На 24.10.2016 г. е издадено Разпореждане № [ЕГН] /л.16 от адм. дело № 9918/2021 г. на АССГ/, с което личната пенсия за осигурителен стаж и възраст на Е. е изменена и определена в размер на 627,75 лв., считано от 26.02.2016 г. и в размер на 644,07 лв., считано от 01.07.2016 г.

Със Заявление вх. № 1023-21-3397 от 16.11.2016 г., Е. отново сигнализира експерта на ТП на НОИ - С. и управителя на НОИ, че неправилно е преизчислена личната му пенсия за осигурителен стаж и възраст, тъй като не е взето предвид полученото от него допълнително възнаграждение за прослужено време и стаж.

Във връзка с горния сигнал, на 29.11.2016 г. длъжностното лице ПО в ТП на НОИ - С. издава Разпореждане № [ЕГН] /л.20 от вх.№ 1023-21-3397/, с което поправя Разпореждане от 24.10.2016 г. относно грешно определен осигурителен доход и индивидуален коефициент като изменя личната пенсия за осигурителен стаж и възраст на Е. и определя нов размер на личната му пенсия, а именно: на 671,19 лв., считано от 26.02.2016 г., и в размер на 688,64 лв., считано от 01.07.2016 г.

В хода на предходното съдебно производство са приети писмени доказателствата, представени от ищеца, в т.ч. медицинска документация, отразяваща здравословното му състояние от 2009 г. до 2021 г. Били са изслушани и показанията на свидетелите Е. Й. П., П. М. Г. и Х. Л. П..

В настоящото производство е представена следната медицинска документация, относимостта на която съдът ще коментира в мотивите си:

Становище от консултация с невролог към МЦ „Офта–Невро“, проведена на 21.02.2023 г. /л.10/, видно от което, ищецът е с поставена диагноза „Парасомния“. Тревожно стресов синдром. Състояние след ИМИ във ВБС. Периферен отоневрологичен синдром в стадий на субкомпенсация – доминиращ ляв лабиринт. Болест на малките мозъчни съдове – левкоарайоза. Непостоянен тинитус – двустранно. П.. Състояние след сменена аортна клапа и плестиика на митралната. Артериална хипертония. Травматична фрактура на Тх-8-Тх-10;

Цветни копия от извършено изследване на травмираните прешлени на гръбначния стълб на ищеца, проведено на 15.02.2023 г. /л.8 и л.9/, с отбелязана диагноза „scoliosis“ на гръбначния стълб;

Становище от Самостоятелна медико-диагностична лаборатория по образна диагностика към „Пирогов“ /л.46/, след проведена магнитно-резонансна томография на малък таз на ищеца, видно от която са установени немногобройни огнища на стромална хиперплазия в транзиторната, дифузни промени в периферната и наличие на малък нодул в периферната зона на жлезата в ляво апикално – доро – латерално – PI RADS 3 (граничен).

По делото е изготвена съдебно-психиатрична експертиза от вещото лице д-р А. П. А. – специалист по психиатрия и съдебна психиатрия.

В заключението си, вещото лице сочи, че от представената медицинска документация е видно, че К. Е. страда от години от сърдечно заболяване, резултат на прекаран сърдечноставен ревматизъм на 13 г. възраст. Установено е, че в началото уврежданията на сърцето били леки и компенсирани. Соци, че в медицинската документация няма регистрирано сериозно влошаване на състоянието му, както и че ищецът редовно е посещавал кардиолог и състоянието му било контролирано. От 2015 г. е настъпило сериозно влошаване на състоянието на Е., отразено в представената по

делото медицинска документация /прекаран перикардит, сърдечна операция, исхемичен мозъчен инсулт, мозъчно съдова болест/. Според експертното заключение, допълнително утежняващ фактор се явява продължителното въздействие на стресогенните фактори – продължителни дела с противоречиви решения, които са довели до развитие на постоянна тревожност, потиснато настроение, нарушение на апетита и отслабване на теглото – „постоянно бил ангажиран с мисли за безперспективност, свързани със ситуацията, в която се намира“. Според вещото лице, описаните симптоми отговарят на критериите за „смесено тревожно разстройство“ и отбелязва, че въпреки проведеното лечение с „ремирта“, все още има оплаквания. Водещи в клиничната картина по време на изследването са повишена тревожност, раздразнителност, ограничени контакти, данни за проблеми със съня /трудности при заспиване, кошмари, чувство, че не се е наспал, чести събуждания, преработка на психотравмени обстоятелства/, умора, неудовлетвореност, допълнително усложнение от задълбочаващи се здравословни проблеми. Според вещото лице, описаните симптоми отговарят на критериите на F41.3 – Други смесени тревожни разстройства със симптоми на генерализирано тревожно разстройство. Сочи, че към настоящия момент наличните симптоми на тревожно разстройство биха могли да са следствие от хроничното и продължаващо с години въздействие на стресогенни фактори; колебанията в стойностите на артериалното налягане, въпреки провежданото лечение, преживения инсулт, вертигинозните пристъпи, задълбочаването на сърдечните усложнения най-вероятно се дължат на хроничното въздействие на стресогенни фактори и развитието на дисстрес в резултата на водените през годините съдебни дела, свързани с проблеми с издадените актове от НОИ. Направен е извод, че ищецът е изпитал емоционални преживявания в тревожно–депресивния регистър като безнадеждност, депресивна оценка на живота си, мисли за безперспективност. Посочено е, че описаните симптоми усложняват и задълбочават съпътстващите соматични заболявания. Вещото лице отбелязва, че преживените травматични събития могат да доведат до значителни промени в психиката за дълъг период от време. Те могат да продължат седмици, месеци или дори години и да доведат до трайна личностова промяна. В съдебно заседание, експертът уточнява, че продължителното въздействие на стресови фактори обикновено води до нарушаване на дисбаланса на функциите в организма и води до усложнение на различните заболявания. Уточнява, че ищецът е прекарал през 2008 г. инсулт, който не е лекуван стационарно. Отново е получил инсулт през м.09.2015 г., след това получава перикардит през м.6-7 и му е направена операция през м.10.2019 г. Сочи, че след прекаран инсулт хората стават по-уязвими и по-чувствителни към всякакъв вид стресогенни фактори и по-трудно възприемат промените на външния свят. Адаптацията вече става силно затруднена. Към момента на изследването, основните проблеми, за които ищецът споменава били свързани с висока тревожност и проблеми с безсъние, и очакванията, че нещо лошо ще се случи. Пред вещото лице споделил за случай, при който е загубил равновесие и е припаднал и след този случай неговата тревожност и притеснение, че това отново може да се случи е засилено и силно изразено. Вещото лице уточнява, че припадането има връзка с основните му заболявания.

Съдът счита, че вещото лице е отговорило точно и последователно на поставените задачи, поради което кредитира изготвената СПЕ.

Въз основа на така установеното от фактическа страна, настоящият съдебен състав

направи следните правни изводи:

Предявените обективно съединени искове са процесуално допустими – претендира се обезщетяване за неимуществени вреди, за които се твърди, че са настъпили в резултат на незаконосъобразни административни актове - разпореждания. Съобразно разпоредбата на чл.205 от АПК искът е предявен срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразни актове се твърди, че са причинени вредите – Национален осигурителен институт – [населено място].

Съгласно чл.1, ал.1 от ЗОДОВ държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. В случая предявените искове за заплащане на обезщетение за неимуществени вреди следва да се квалифицират като такива с правно основание чл.1, ал.1 от ЗОДОВ, доколкото се претендира настъпване на вреди от незаконосъобразен акт на администрацията по първата искова претенция и незаконосъобразно изпълнение на административната дейност по втората искова претенция.

За да възникне отговорност за дейност на ответника, предвидена в чл.1, ал.1 от ЗОДОВ, следва да са налице трите елемента от правопораждащия я фактически състав: 1. незаконосъобразен административен акт /в случая незаконосъобразно разпореждане/, незаконосъобразна административна дейност /издаване на разпореждане, несъобразено с материалния закон и с указанията на по-висшестоящ орган/; 2. неимуществени вреди и 3. пряка причинна връзка между вредите и незаконосъобразните разпореждания. Отговорността е безвиновна - съгласно чл.4 от ЗОДОВ държавата дължи обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това дали са причинени виновно от длъжностното лице.

По аргумент от чл.154, ал.1 от ГПК, вр. чл.144 от АПК в тежест на ищеца е да проведе пълно и главно доказване на всички елементи от фактическия състав на предявения от него иск, а на съда - да приеме за ненастъпили тези правни последици, чийто юридически факт е останал недоказан. Липсата на който и да е от елементите на фактическия състав на предявения иск обуславя неговата неоснователност.

В конкретния случай, ищецът претендира неимуществени вреди, поради настъпило трайно влошаване на здравословното му състояние като резултат от продължителното въздействие на стресогенни фактори, каквито за него се явявали неуредиците по правилното преизчисление на пенсията му, вследствие на незаконосъобразно издадените Разпореждане изх. № 2110-21-143#1/09.09.2016 г. и Разпореждане № [ЕГН]/24.10.2016 г. на ТП на НОИ-С..

Срещу Разпореждане изх. № 2110-21-143#1/09.09.2016 г. ищецът е подал до управителя на НОИ Сигнал вх. № 1042-40-22/04.10.2016 г., с който пожелал да бъдат прекратени закононарушенията при издаването на разпореждането. В резултат на това, с Решение № 14/14.10.2016 г. управителят на НОИ е уважил претенцията му и отменил оспорения акт като върнал преписката на директора на ТП на НОИ - С. за ново произнасяне. Следователно, налице е незаконосъобразен административен акт - Разпореждане изх. № 2110-21-143#1/09.09.2016 г., отменен по съответния административен ред.

По втората искова претенция, настоящият съдебен състав счита, че Разпореждане № [ЕГН]/24.10.2016 г. е издадено при нарушение на материалния закон /при неспазване

на съдебно решение/ и изричните указанията на по-висшестоящ орган, обективирани в Решение № 14/14.10.2016 г. на управителя на НОИ, с което ПО в ТП на НОИ С. - град е извършил незаконосъобразни действия по повод изпълнението на административна дейност по смисъла на чл.1, ал.1 от ЗОДОВ. В тази връзка, независимо, че няма нарочен акт, с който цитираното разпореждане да е било отменено, то видно от действията на ответната администрация, същото е било издадено при неспазване на материалния закон, тъй като не е съответствало на задължителните указания по спазване на съдебното решение и е коригирано едва след подаден втори сигнал от ищеца до горестоящия административен орган. Вследствие на това е издадено Разпореждане № [ЕГН]/29.11.2016 г., с което се поправя разпореждането от 24.10.2016 г. относно грешно определен осигурителен доход и индивидуален коефициент, като е изменен размера на личната пенсия за осигурителен стаж и възраст на Е. и е определен нов размер на същата: 671,19 лв., считано от 26.02.2016 г., и 688,64 лв., считано от 01.07.2016 г., съответно на установената основа със съдебно решение.

Съгласно чл.4 от ЗОДОВ обезщетение се дължи за всички вреди които са пряка и непосредствена последица от увреждането - както имуществени /претърпени загуби или са пропуснати ползи/, така и неимуществени /претърпени болки и страдания, които представляват негативни емоционални изживявания на лицето, намиращи не само негативно отражение в психиката, но и социален дискомфорт за определен период от време/. Цитираната правна норма сочи, че следва да се установи наличието на причинна връзка между вредите и незаконните административни актове като елемент от горепосочения фактически състав, от който възниква обезщетителната отговорност на държавата. Тук под вредоносен резултат /вреда/ следва да се разбира отрицателната последица от увреждането, която засяга неблагоприятно имуществените права и защитените от правото блага на увредения, а под „пряка и непосредствена“ - тази вреда, която следва закономерно от незаконосъобразния административен акт, действие или бездействие на съответния административен орган, по силата на безусловно необходимата връзка между тях. Т.е. причинна връзка е налице, когато вредите са в резултат на увреждането, настъпили са по повод и във връзка с него. При липсата на който и да е от елементите на посочения фактически състав не може да се реализира отговорността на държавата по реда на чл.1, ал.1 от ЗОДОВ.

По делото няма спор, че ищецът е предприел процесуална активност, подавайки сигнали по административен ред за отмяна на индивидуалните административни актове, от които твърди, че търпи вреди. Както бе посочено по-горе, разпореждането, с което му е отказано отпускане на пенсия е отменено, а издаденото след това неправилно разпореждане е коригирано, но едва след постъпването на сигнал от ищеца. Т.е. налице е първият елемент от фактическия състав на иска за обезщетение по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ по отношение и на двете искиви претенции.

Безспорно се доказва по делото, че в резултат на незаконосъобразните административни актове, ищецът е претърпял неимуществени вреди, изразяващи се в колебания на стойностите на артериалното налягане, въпреки провежданото лечение, вертигинозните пристъпи, задълбочаването на сърдечните усложнения, които вероятно се дължат на хроничното въздействие на стресогенни фактори и развитието на дисстрес, свързани с проблеми с издадените от НОИ неблагоприятни за него разпореждания. Вещото лице сочи, че ищецът е изпитал емоционални преживявания в тревожно–депресивния регистър като безнадеждност, депресивна оценка на живота

си, мисли за безперспективност. Според приетата по делото СПЕ, че описаните симптоми усложняват и задълбочават съпътстващите соматични заболявания. Следователно са налице първите две предпоставки от фактическия състав за възникване отговорността на ответника.

Следва да се отбележи обаче, че сериозното влошаване на здравословното състояние на ищеца е настъпило през 2015 г., т.е. преди да бъдат издадени горепосочените разпореждания – през м.09.2015 г. е получил инсулт, после перикардит, а през м.10 му е направена операция. Според вещото лице, след прекаран инсулт хората стават по-уязвими и по-чувствителни към всякакъв вид стресогенни фактори и по-трудно възприемат промените на външния свят. В случая ролята на такива стресогенни фактори е изиграло издаването на незаконосъобразните актове. Наличието им е станало причина за повишена тревожност, раздразнителност, самоизолация, проблеми със съня, умора, неудовлетвореност. Ищецът е изпитал емоционални преживявания в тревожно–депресивния регистър като безнадеждност, депресивна оценка на живота и мисли за безперспективност. Това е довело до усложняване и задълбочаване на съпътстващите соматични заболявания. Т.е. налице е и третата задължителна предпоставка за възникване правото на обезщетение, а именно: наличието на пряка и непосредствена причинна връзка между незаконосъобразните административни актове и настъпилите неимуществени вреди. Психоматичните симптоми на ищеца в посочения период са пряка и непосредствена последица от незаконосъобразните актове, които са му причинили отрицателни изживявания, психическо напрежение и чувство за безнадеждност и несправедливост. В тази насока са и събраните при първото разглеждане на делото гласни доказателства.

С оглед на горните установявания съдът приема за безспорно доказано по делото, че в резултат на процесните административни актове ищецът е претърпял неимуществени вреди, изразяващи се във влошаване на здравословното му състояние. Неправомерните действия на служителите на ответника във връзка с издаване на отмененото като незаконосъобразно Разпореждане изх. № 2110-21-143#1/09.09.2016 г. и последвалото го Разпореждане № [ЕГН]/24.10.2016 г., издадено при неспазване на изричните указания на горестоящ орган са го поставили под въздействие на стресогенни фактори в продължение на почти три месеца – от 09.09.2016 г. /когато е издадено Разпореждане изх. № 2110-21-143#1/09.09.2016 г./ до 29.11.2016 г. /когато е издадено Разпореждане № [ЕГН]/29.11.2016 г./.

В контекста на гореизложеното, несъмнено ищецът е понесъл неимуществени вреди, а от доказателствената съвкупност се установява по категоричен начин, че те са в причинна връзка с издадените незаконосъобразни актове и действия на ответника.

Горното води до извод, че претенцията на Е. за обезщетяване за неимуществени вреди се явява доказана по основание.

Тъй като деликтната отговорност на държавата не се презюмира от закона, в тежест на ищцата /по аргумент от чл.154, ал.1 от ГПК, вр. чл.144 от АПК/ е да проведе главно и пълно доказване на всички елементи от фактическия състав на предявения иск, а за съда съществува задължение да приеме за ненастъпили тези правни последици, чийто юридически факт е останал недоказан.

В конкретния случай, съдът намира за доказани предпоставките на чл.1, ал.1 от ЗОДОВ, тъй като се установи, че ответникът, чрез своята администрация, е извършил незаконосъобразни действия, с които е причинил увреждане на ищеца и те са в причинно-следствена връзка с последните, а това сочи на извода, че главните иски

на К. Е. са доказани по основание.

Относно размера:

При определяне размера на обезщетението съдът отчита характера и степента на причинените неимуществени вреди и отражението им върху личността на ищцата. Както се посочи и по-горе, издаването на двете разпореждания е довело до задълбочаване на вече съществуващите здравословни проблеми на ищеца, но също така и до възникване на нови психоматичните симптоми. Ето защо, съдът намира, че на Е. следва да се присъди обезщетение в размер на 3000,00 лв., от които: 1500,00 лв. по първата претенция и 1500,00 лв. по втората, които репарират действително причинените му неимуществени вреди, а освен това е съобразен и с икономическата конюнктура, която се характеризира с инфлационни процеси и се отразява върху номиналната величина на репарацията.

При тези данни съдът приема всеки от предявените от К. К. Е. искове по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ за основателни и доказани за сумата от по 1500,00 лв. /хиляда и петстотин лева/, а за остатъка до пълните предявени размери от по 45 000 лв. те следва да бъдат отхвърлени като неоснователни и недоказани.

Предвид извода относно главните искове и в съответствие с нормата на чл.84, ал.3 от ЗЗД следва да бъдат уважени и акцесорните претенции за заплащане на обезщетение за забава в размер на законните лихви върху всяка една от главниците от по 1500,00 лв. - съответно от 14.10.2016 г. до окончателното изплащане на сумата, и от 02.11.2016 г. до окончателното изплащане на сумата.

Ищецът е направил разноски, свързани със съдебното разрешаване на спора и своевременно претендира присъждането им, представил е и списък по чл.80 от ГПК, в който е отразил, че част от уговореното възнаграждение не е заплатено, тъй като Е. е материално затруднено лице и доплащането се дължи на основание чл.38, ал.1, т.2 от ЗАдв. Общо претендираната сума /по списъка/ е в размер на 6678,00 лв., от които: 3241,00 лв. – за производството по адм.д. № 9918/2021 г. по описа на АССГ, 2326,00 лв. за производството по адм.д. № 7322/2022 г. по описа на ВАС, и 201,00 лв. за производството по настоящото адм.д. № 2604/2023 г. по описа на АССГ.

Искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е направил и процесуалния представител на ответника. ЗОДОВ предвижда възможност за присъждане на разноски по чл.10, ал.4 когато защитата и процесуалното представителство са били осъществени от юрисконсулт, какъвто е настоящият случай, като указва, че размерът не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл.37 от Закона за правната помощ. Съгласно чл.25, ал.1 от Наредбата за заплащането на правната помощ, за защита по дела с определен материален интерес възнаграждението е от 100 до 360 лв., а ал.2 на същия текст предвижда възможност за увеличаване на възнаграждението с до 50 на сто от максимално предвидения размер по ал.1 когато материалният интерес е над 10 000 лв. В случая са предявени два иска, всеки от които е с материален интерес над 10 000 лв., а именно: по 45 000 лв., поради което възнаграждението следва да бъде определено в максималния размер от 360 лв., като същото, на основание чл.25, ал.2 и поради това, че са налице предпоставките на сочената разпоредба, следва да бъде увеличено с 50 %. Така крайният размер на възнаграждението се определя на 540,00 лв.

Съдът, в съответствие с изискването на чл.10, ал.3 от ЗОДОВ, следва да осъди ответника да заплати на ищеца възнаграждение за един адвокат съразмерно на уважената част от иска. Същевременно, на основание чл.10, ал.4 от с.з. следва да

осъди ищеца да заплати на ответника възнаграждение за юрисконсулт, съразмерно с отхвърлената част от иска, чийто размер не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл.37 от Закона за правната помощ.

При съобразяване с горните разпоредби, ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищеца сумата от 222,60 лв. /двеста двадесет и два лева и шестдесет стотинки/, а ищецът следва да бъде осъден да заплати на ответника 522,00 лв. /петстотин двадесет и два лева/.

Така мотивиран и на основание чл.203 от АПК във вр. с чл.1, ал.1 от ЗОДОВ и чл.10, ал.3 от ЗОДОВ, Административен съд София-град

РЕШИ:

ОСЪЖДА Национален осигурителен институт - [населено място] ДА ЗАПЛАТИ на К. К. Е. с ЕГН [ЕГН] и адрес: [населено място], [жк], [жилищен адрес]:

- сумата от 1500,00 лв. /хиляда и петстотин лева/, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди, вследствие на отменен като незаконосъобразен индивидуален административен акт - Разпореждане изх. № 2110-21-143#1/09.09.2016 г., ведно със законната лихва за забава върху тази сума, считано от 14.10.2016 г., до окончателното изплащане на сумата, като за остатъка до пълния предявен размер от 45 000,00 лв. /четиридесет и пет хиляди лева/ ОТХВЪРЛЯ иска като неоснователен и недоказан;

- сумата от 1500,00 лв. /хиляда и петстотин лева/, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди, вследствие на отменен като незаконосъобразен индивидуален административен акт – Разпореждане № [ЕГН]/24.10.2016 г., ведно със законната лихва за забава върху тази сума, считано от датата на получаването на разпореждането – 02.11.2016 г., до окончателното изплащане на сумата, като за остатъка до пълния предявен размер от 45 000,00 лв. /четиридесет и пет хиляди лева/ ОТХВЪРЛЯ иска като неоснователен и недоказан.

ОСЪЖДА Национален осигурителен институт - [населено място] ДА ЗАПЛАТИ на К. К. Е. с ЕГН [ЕГН] и адрес: [населено място], [жк], [жилищен адрес] сумата от 222,60 лв. /двеста двадесет и два лева и шестдесет стотинки/ - направени по делото разноски за адвокатско възнаграждение, държавна такса, комисионни за банкови преводи и хонорар на вещо лице.

ОСЪЖДА К. К. Е. с ЕГН [ЕГН] и адрес: [населено място], [жк], [жилищен адрес] ДА ЗАПЛАТИ на Национален осигурителен институт - [населено място], сумата от 522,00 лв. /петстотин двадесет и два лева/ - направени по делото разноски за юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14-дневен срок от получаване на съобщението до страните за постановяването му.

СЪДИЯ: